

under Udførelsen af sit Hverv tjener i den Tid, hun paa en eller anden Maade vikarierer for Distriktsjordemoderen, skal hun oppebære de to Trediedele, medens hun skal afgive en Trediedel, dog saaledes, at i Vakancetilfælde oppebærer hun den fulde Betaling. Jeg hører til det Mindretal i Kommissionen, som ikke har kunnet slutte sig dertil. Jeg finder det naturligt, at den, der udfører Arbejdet, ogsaa faar den fulde Betaling derfor, og det saa meget mere, som man ikke af Distriktsjordemødrene kræver, at de skal betale nogen Vikartjeneste. Men jeg indrømmer, at det er ikke et Kapital-spørgsmaal, og at jeg ikke af den Grund vil være med til at sætte Himmel og Jord i Bevægelse eller lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen. Jeg hævder kun, at jeg anser det for naturligt, at den, der udfører Arbejdet, ogsaa faar Betalingen derfor.

Jeg kommer saa til Slutning til at omtale den Sag, som har ligget Distriktsjordemødrene allerstærkest paa Sinde, nemlig deres Pensionering. Under de nuværende Forhold er den højeste Pension, en Distriktsjordemoder kan faa, 300 Kr. Men 300 Kr. er for en gammel, udslidt Tjener hverken til at leve eller dø af, og det har derfor været Jordemødrene højst magtpaaliggende at faa deres Pensionsforhold ordnet paa en bedre Maade. Kommissionsforslaget saavel som Regeringens Lovforslag foreslaar derfor — i Lovforslaget er det § 13 —, at naar en Distriktsjordemoder afskediges, tilkommer der hende Pension efter Reglerne i Pensionsloven af 5. Januar 1851, og Pensionen skal beregnes efter 4 forskellige Lønningsindtægter. For det første den faste Pengeløn, for det andet hendes Alderstillaæg, for det tredje Friboligens anslaaede Værdi eller ogsaa den omtalte Godtgørelse derfor og endelig et Beløb, der svarer til 2 Kr. for hver Fødsel, ved hvilken hun aarlig har ydet sin Tjeneste, idet Fødselsantallet beregnes efter Gennemsnittet for de sidste 5 Kalendarjaar og ikke maa overstige 100. Meningen med den sidste Bestemmelse har været, at da Jordemødrenes visse Indtægter er en Del af deres Løn, skal de oppebære Pension af disse. Men for at sætte en Grænse — der ikke kan blive andet end skønsmæssig — har man valgt Tallet 2 Kr. for hver Fødsel, ved hvilken vedkommende har gjort Tjeneste, og endvidere sat en Maksimumsgrænse af 100 Fødsler. Efter dette kan Pensionen aldrig overstige 650 Kr., men heller ikke være under 300

Kr., hvad der er nødvendigt at fastsætte, for naar en Distriktsjordemoder afskediges paa Grund af Sygdom eller af anden hende utilregnelig Grund nogenlunde kort efter, at hun har faaet sin første Ansættelse, vil hendes Pension efter Pensionsloven blive saa lille, at det er umuligt at leve deraf.

Den nu foreslaaede Pension skal udredes af den kommunale Kasse, altsaa Amtsrepartitionsfonden eller Bykommunen, dog saaledes, at Staten refunderer Halvdelen af Pensionsbyrden. Det kunde her have sin Interesse at gøre Rede for, hvilken økonomisk Betydning dette har for Staten og for Amts- og Bykommunen. Det fremgaar af de Bilag, der er vedlagte Kommissionsbetænkningen, at Kommunerens Udgift til Jordemodervæsenet i Øjeblikket er 488,000 Kr. Heri er dog ikke medregnet Forrentningen af Boligernes Værdi, heller ikke Udgifterne ved deres Vedligeholdelse eller Skatterne, som ligeledes i Fremtiden vil paahvile Kommunerne. Den Udgift, som Kommunerne efter det foreliggende Lovforslag vil faa, hvis man gaar ud fra, at Distriktsjordemødrenes Antal bliver 698 i Stedet for 734, hvad det sikkert vil blive i Henhold til den Tilladelse, der er givet de store Byer til at være fritagne for Distriktsjordemødre, vil blive 491,000 Kr., altsaa kun 3,000 Kr. mere, end den er i Øjeblikket. For Staten bliver det 132,700 Kr., hvilket er en Følge af, at Staten paatager sig at udrede Alderstillaegene, de Tillæg, som maa falde til Distriktsjordemoderembeder med de faa Fødsler, og endvidere Halvdelen af Pensionsudgiften. Man kan ikke med nogen Ret sige, at det i Fremtiden bliver noget Eldorado at beklæde Stillingen som Jordemoder. Det bliver saadan, at de vedkommende kan leve nogenlunde anstændigt deraf, men de bliver ingenlunde anbragt ved en Guldgrube. Jordemoderstillingen har imidlertid til Dato været saa ringe lønnet, at vi neppe kan være bekendt eller forsvare at lønne Funktionærer — og Funktionærer, for hvis Tjeneste vi i visse Øjeblikke er overordentlig glade — paa den Maade, som hidtil er sket. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie, og jeg vilde sætte Pris paa, om det høje Ting vilde vedtage det, som det foreligger, uden Udvalgsbehandling, ikke fordi jeg i og for sig har noget imod Udvalgsbehandling, men fordi jeg indser, at paa det sene Tidspunkt af Samlingen, hvorpaa vi befinder os, vil en Udvalgsbehandling let kunne medføre, at Lovforslaget ikke bliver gennemført i Aar.